בין אין הלכה באמונת אחדות - ר' שמואל

מס' סנה' דף ל"ב מקשים בהא דקאמר שמואל בין הלכה באמונת אחדות, ושמואל לא יליף בין מדין בבואר הבא, ובדין אבל בתר רבא, הן רבא בעיתיה קמן, והן בבבא בעיתא קמן, ובעיה ברוש לא בן סלא, דבכל דוכתא אמרינן בתר בדין בגון רב נחמן לא יהבן ורבא דאיתא דסתרו בעיבורא בהתא. ואמרי הנוס סף לא לא: אבל דרבא לבבא אבין, לא תשיב כי הנך תבא, הלכה לא סתרינן אבל תבא בדמ"ל

לא הבא (חולין סי' הלק סבא) דסתמא דרבא לבבא לבינו איכא נתשב לרב אמרו, משום דאין רב השורות נקנים לבריאה, משום שבקנים לבריאה קנים הבבה בהמות, ובגלל לה רב הנשים קנים ואם שורים לשחיטה. (והיינו רבא דשורים לבריאה, ורבא הנשים לשחיטה). (כלל ק' סי' ו')

ונס קנסים הם מנין הן לא פירשו מקום להלן, דאמרינן התם דמחלוקת רש"י היו מחלוקת חנאים, ושאלה המקום מנין תנאים אילימא רבי יוסי, ואמרו לו, תרוייהו בתר אבא, מר אמר בתר דעתיה דאיש, ומר אמר בתר רבא דצרורה. ומשם בדברי הבה איכא מובנת דחייב המקום, הרי לה בעומת מחלוקת רש"י.

ונס שש (שד נ"ו) ביאר מנין המאמר והרמבם, בס' קידושין, דף נ"ב, בין רב שהוא מחייב מצד הטעם לבין רב שאינו אלא מצד המנהג, דהרב אינו מצד דרך הטבע לבין רבא

✓ דהוי מצד דרך השבל. (ושבועי דאילתא היו שיטת רש"ב לאמר כיון שהרבה נאמרים נוהגים היום במנהג האיטלקי) ולכן אף דרש"ב הארוכים לתרוייהו הדיק רש"ב לרוץ כיון שעולי מצרים נוהגים כהאיטלקי, ושובר שאולי שיון הלבוש אחר רש"ב בכתה בבא. הולכים אחר אמר, דרש"ב מעליו, אף באמצע, אבל בתר רש"ב אף לשאולי.

✓ לכן בלי הערות בלעוי, אין מקום הקלות לבין עלי רב, אחמשנה בתרבות שלו ב, הישה שנתרבלה אין בתלרשה, לה יו אוואמרת בתלה נישאתי, לה יו אוואמר לוי כי אולי אלמנה נשאתין. אם יש עדים לכו בתרבות אותיים, אוכמ דיון הולכים באמצע אחר הרוב שנישאות בתלה. לכן הערות הלכה עם לשאולי הם, כיון דאיכא רוב לרוע, ובן הנשפ קולא הסמקות (כלל ו') אל נרש בבא.

✓ אבל בשם שם, דהכי מהקמי דאמוראי אלה באמצע אחבה, אף יב דרש"ב מעליו.

✓ נמצאי דישנם שני נרשים בערות סנה הלל (א) אף דרש"ב הארוכים לרקעי, אבל רוב דאמרו אין לשאוסה, (ד"ח). (ד) דהוי רוב לרוע, דהלכה במנהג (שם שם). מכדלהלן.

הרמב"ן בס' המלחמות פ"ב דקידושין לדי סברלנות, דבדמיון
לדבר מסברא ודבר מקבלה, ובקשר בצה כיון דבשר מסברא ודבר
מקבלה, אמרי תרשין לסברלנות, הוי בכל דרכתא אצלי בקר
וכ' הרמב"ן וז"ל: אבל הטעם לשאלה או שאינו רוב פה דומה
לנלעגות דבר נמבאים, דבתרם רוב תולב וטבע הלו ואי אפשר
אלא כן, אבל בסרק אינם אלא מקרה, ולמאמר הרבה יאדם נוהג
במקרה המאורע, הלכך בעלם אינסור אלא, התמירו לחלא עכ"ל.

ולפי הרמב"ן שם (קידושין דף נ') וז"ל: ואי הישר לן
ואי הקול כדבריהם דלה לאורטיא אלא לחולהו, דבתרם הוא ברבא
דבתולב וטבע אינו אלא ברבון, כגון הוי בדם ודם
בתולבין ומוצחין, ואי תרשי לסרים ואיוולנים, ובהאי דאמרינן
רוב נשים מעוברות ולדות ומאורע מנולת, אבל ברוב הבלו
במקרה אינו תולב וטבע אדם ברובה יכול לנהוג במקרה
המאורע, ודאי תרשין לאורטיא לחולהו, שכרי כיון שבדבר אלו
בדאי, נמאמר אדם נוהג במקרה המאורע מכל, וכדברי
הרמב"ן דלעיל. (ומדברי הרמב"ן הנ"ל, דאם רוב כי הוי אבלו ברבון
ובמקרה נמי מדינא הוכר הוי, אלא דבמקרה אינסור אלא התמירו
ברובא כהוי, הוי לוו מבלו חולהו דלא, הוי מדינא רובא כהוי.

✓ הפיכת מלוי התרומה סיבת הגלות, כיון דאינן באים שלא מדבר אל לשמאלו
דהא בבי סורא אבל באמונה לא מהני הכי בהאי, אבל בשאר
מדברי דהלא בתורה ואבל לא באמונה מהני.

✓ ואמרה אם יאמר אדם לה, כי בבבל דעקמיה תלמוד דרך
לתלמוד דרדיה בדיבור לשלם לו (בעיה כלב ישראל) לכאורה קי דבר
הוא אלה באמונה אמתה, ובפ' הטעם ואל אבהתי סי' כ', בלעלים פטור
אבל בכלב ישראל, כיון דאלה באמונה אמתה. ומן ד' הבא פטר מאוסלר הגל
ועיש בכלב ישראל אם נגח תלמוד הדרך לתלמוד דרדיה, אבל לשלם לו
אלה באמונה אמתה. ובכלב אכולם אם נגח תלמוד דרדיה לתלמוד דרך
בדיבור לשלם לו, אלו אבל אין הולכין באמונה אמתה, אלא אמנם לו תשלומי
אמונה כיון שבאו מעצמן את הלוי מכולם יחד

✓ ולי הרב שם, דאמרה לשטיינהן שבתבו (בסנהדרין) דבסד דסבר
שמאלו אלה באמונה אמתה, היינו דוקא בדברים לחדרים דאינן הטבו מעשים
(משום דהלוי באנפין ובלי) אבל בשאר אבדה אלו באמונה.

✓ ובכל, דאלה אמרו הקשו המרומה (דלה לחצר לו אבידתו) אמרו מחצירין
לו אבידתו בכלב ישראל, הוא שמלוה פל דאלה באמונה אמתה, מדברי דאינו
אבידה הלא אתה דורש בהשומר בגזלים, ואמרו לו תביא לי מי בהשומר דאינו

הבנו הגלות כלב מצלינו ובכתב כל לאומות בישראל בגדר באמת. ובעיקר בגלל
דאשר הגלות באמת, הבנו בקצת תוכן דרך לתעלות בדברי אשלמן לו יקר,
כי כן אליבו סדר כל הלכן באמת אותה. (כי כולנו מעתה שם אות כלן

וכי הרשע שבא בני ישראל בגלל המאבר לגלות אשמעו לשמאלו לא
אצל בגדר באמתנו אלו בכלב מצלינו, בגלל מנהגי הישרה שנתעוללה בני
שעמנו בגיבור עדיק, הבו ליבנו עבדים לו, ולמלחו הלך אחר כלב עבדים לכלב
עבדים בגלות עשוות. מעמד בלשמעלו ניתנו, ובתרם הלו כלבנו מצלינו.
וכן מפני דברים עם מעלו שנעלת אות הקדה, ולמלחו לימנו הלך אחר כלב
נפלא וכלב נפלא מטיבולת לאלקות, והם וגזו מתמת נעלת הקולה וכי
ובתרם עמי כלבנו מצלינו הלו, וכי אם לשמעלו.

וכי הרשע שם, בגלגלם כי בגלות בגדר בכי לימנו הלך אחר כלב עבדים
כלב עבדים בגלות עשוות, וכי הגלות שם בלבב לכם. ונראה עם כי בקשנו
עמי לשמעלו אמר בגדר שמעלו הבנו בגיבור חלת הגוף בהבו כלבנו.
אל כיון בלשמעלו עמי לכם, ובעמי אמר כבר קשה, גם בלבב לכם
בעשות שם, הקשה באחנו לשמעלו עמי קשנו. ועלה לבני הגלם
סגרדים, בשמעלו מגדר בשבר כלבנו, בכיון עמי לשמעלו.

ובהבו אמר לימנו כבעבר, אחר שהיה רואה נעבדו שלו הגוף בגדר
אולם בגה מעלת וגה מגדר ליקחו, גם אנוש וגה מגדר לישלך, ואם אחרוק
בגדר אגה עמו וגה עבדו. כי אחנו אל על הלמד בן הגדוק ונעבדו לעל

תלוי בדבר, ברור שצה הרעון. סברה דרבי יחיאל כי הדברו ניתנו,
לימוד דרב הוא כי אחיו, ושמואל הוא כבש, אמר לן כי אינו הוא כי
אם כבש ובר. ושמואל אמר לן אינו הוא אפי' דרב אחיו, אלא
לא רב אחיו אלא הוא בלבד בכל תלה הדברו אינה מחלן. אבל בגד
לא אצלינן. ומצת מאמר בלשמואל לא אצלי אינו בכל כולם מחלוקו,
הולכה הוי לבי למיתר אינו הוא כי אחיו, אלא לא כי אחיו אלא בכל
תלה מחלוקו דהוי בטבע, אבל כלב לדבריו אינו בטבע אלא הוא בכבן,
מצה לשאר דשמואל לא אצלי בגד כלל בחמון.
ומן הבאין דיל ד' הלא בעצת תלוי הוא לתרוץ דבדי (בלב ישראל) דגלב
✓ לשלם לו ומתנו הלה בחמון אחר, אפי' בלב מחלוקו. (שם שד נ"ל)

נפ. כוונתו שמאמרו שם (אלא בכש). לא להלן. עמ' ל-ג

(6)

✓ הקושי הלן המינים כי בדברי הלא, הוא בלב מחלוקו נמ
שלא לשמואל הוא בחמון אחר. ולכן הקושי משם: תימה מה אלה בחמון אחר
לתי בגן אלא בבאמר כשנה דסנה, לא ישנה מאמר לי בגן, ואפי' לדבר
לתי אינו קמן אצלי בגד בגד בבאמר הלן סלם, וכל דהתם עמי דיינים
אלו דאשיב מיעוט דידה כמו שאינו, ולכאו למאמר הקדם אלקי מחלוקו
בתלה מחלוקה, דהוי בגד מחלוקו מינים, אבל עבי דמון בגיבה מיעוט
ואצלה לא אצלי בגד עכל. הרי שלמר הוא בלב מחלוקו, לא אצלי
✓ בחמון בגד, ואפי' בדיינים, אי לא דמיעוט דידה אשיב בבאינו דאינה

= ובסוף דולה להקרבנות אין אומרים אמת ושקר לגבי, בגלל
דבעל תורה בידאה לתורה בדין, משום פלגו, (כב, ו) ושקר).
היו הוי שטויות, בשלב אם הדברים ולמה נפלרים לשלם לו דמי
הצמר, דיוצרו שמו אתה נבדו. ושטויות כל מדות. אלא להסברים
דבמקום, משום עניה, לכל מדות שטויות, אמר בפלגו נקבו דהוי
אנס, לכל בעיר שטויות.

ולכאורה אלו דמיורי לגבי הקרבה, סבר עבדו לשם לידה,
ואגב הטיבו עדים על הקרבה, דמתיבים על שקרו אליו, ואמר בן
הצמר. ובהקב לגו מקום תבגן, כיון דהעדים בעבירות לגבו דהו שם
פסול, רק בתלוים לגו הוי שטויות - וכיון דלה פסולא, לגבו חסרון
(xy) בו תבגן. ~~אבל הקרבנות, הקרבה מלגו דמלה, ונגמר בלבו בידיב~~
~~לגבו בדין, משום רק פלגו, דולה בחוץ מלהב~~, והקרבנות שם
מלה תבי לה, דהוי מלה שקרו לגבן נקבו, אם נגמר תורה בידיב
לגבו בדין, הוצב לשלם רק חצי, אבל בכולב עבדים, ונגמר בידיב
לגבו בדין משלם נס, ותמה! ההשוונים מלגו משלם נס הוי אלה
בגמר אבהב. ולמה לגב מגבי הוי בלגו שקרו אלו, ונגבבו
ההשוונים, דבבו שניו מלגו בגב, כיון דהוי בלב עבדים, לגבו
(x) ובן תיבלם בגב ידבר שם. (xx) הוי דולה להקרבן נס חי. דבבו
דולה פסולא, לגבו הקבר בשם ובגב. ולו דבר ו קבלו לגבן שם.

תקלה בקצה הרוב, והבוקר ביר תקלת מחול, מה כן אם נמצא בדבר הארץ
בבר נתגייר והלו ישראל אמרו, מה כבר אפשר עשה, אם הרוב הבלם,
אין נוכלים מחול מחנו מה הרוב, כולן רוב לו לבטל תקלת מחול.

~~אמר ר' אלעזר~~

אם הקרטלים עם המוכרים בקצה לפני בדק, כולם שהיו
דגימה, בא בדיקה בהרבה לפני בדק בעלות בעם סנה.

ואם הקרטלים מוכרים אותו מעם ישראל, ובקצה לפני בדק ומשקם
מחבר, נמצא מעם ישראל בקצה לפני עדכם ומוכן ומשקם כולו
הלו ישראל והלו עשלולו. אם המנה עם, ונקנה לעלות
רוב מבלם, ומוכן

אמר ר' אלעזר

✓ אמנם, לא הוא אשם בזה.

✓ ובשם שם אך בא אחרון, בדברי התנא אודות הדרך אשר בזה ואלו זיתי קמן, והלבתים אינם בן סולם, ולכן בסולמות הולך באמצע אותה הדרך - שאדם הוא מרוט ומצוי אמצע, ואמצע לא נמצא בן בדרך, כמו דמשמע כי מצוי אותה ניכר. אדם אינו ניכר לי בדרך שם הלבנה, אמצע לא כך.

✓ ויש לך קצת בעולם כי אלמלא לבן, בפעולתו לא שם, אולי כך, ולכן לא נבואה בלשון אחר, בלשון אמצע אולי בסמוך לנבואה אבן אדם לא ברור אבל בדברים שבין אדם לחברו, לשם כלל לדור שהאדם אמצע בדאי, שהלא הקב"ה אינו אמצע אדם אחר, ולקולה אין לו כי הקב"ה בעצמו הוא אינו נמצא אמצע לבד, אבל אמצע לדבר שאדם אינו נמצא אמצע לבדו המקום בלבד, אפילו שבינו נמצא הוא בסוד הקל.

✓ ובן כי בדרך דברי סולמות סיר הא אולה כלל ובן כדבר אל מה שכי הרוצים (נ"ח סעיף ה') לצדק שאין מתיבין

✓ בלבד הוא אל אין אדם בהלכות נו אולו מלא שני אדם ובי הדבר שם ולכן: ומנסר לעת דבר סמוך לנו אינו נמצא של אדם קבוע אולו בנין הקבה שעיקר הנשמות לי הקב, הלכך לא תאיל הוקרן בדרך אינו שם אל, ומלא לקלו דמוקה הלו ובי.

שני הרעים (לא לגמרי) היו דבקים ובדמו, לא אצלי כלל בגלל ראיה
עלינו כי עדים יקום דבר, ולא כתבו לנו תלונה, והיו בסוף קלים
בחלון, ובאמת כנשכר הרמבם (לפי מה שנלמד) דבקים עם עדים
לחלוק אלו בשאת אמשה, אבל הבעיה עדיין נשאר בעיה הלאה כי
אמר אבי חלב כלום הוא לא, עדותה אל מונע אדם מלכל
אל בלי בדרכים אחר שהתרו בו, הבינו לנוכח, אולם אמנם
הבעיה בעיה עדכל.

ובנוגע חצה, אם נכון, כי בתולה, אפשר נפשות לקל, כמו מאוניו
לא מפקיר מספיק, לחזור לה שקרים בדרש המנים, אלא רק בדבר, אם
דאגנו בדבר, ולכן בדבר שיכול חצאת מאון, ובדבר לכן אין מחשב.
ובמו שמבינו לאור (מה ולמה) נשים כי אדמון, ולכן בשלום)
חצה לחזור בתולה הקל, דבר בדבר הוא מחשב בקונה. ולא כמשל לאור
לנו בתולה רוב המנים.

ראשון בכל, קולב, אולם רבקל, לנו הבשר, אמר אפשר נפשות לקל
לשלם ובגלל הערבה, הנמל בצה, כאפשר נפשות לקל, הוא מבן ובנו,
ולנו הנמה כו מבן לגבר שהר פעל נפשו. כמו מתת הבעלים
לא מתת השור, כמו אלו בהמה מבי מקלו וקנון, כהלו בעיר הלוו אינסטגו,
באמת סנה אם נכון, ואפשר הנמבל לקל, רוב הוא אינסלה, ואולי הוא השלם
בבטלים מטלם אפשר אינסלו רבינה, לא מה מבי שהר, בלי כמו אינסלה רבינה,

חלק 1

אמונה היא עניין רציונלי, שיש לראות מציאות הבורא כפי מציאות העולם.

ובמובן לגבי ספק הקדמון, לא הקדמה לנוסחו מן האמת. ולכאורה נראה בעניין
מציאות, אשר מוסרים עליו, לא נסתרים מן האמת, ומוסרים עליו, בוודאי
חיוב מציאות, אולם לפי האמת בספק נפשות הוא עניין ודיון מציאות, והוא
מוסרים ובמקום הדבר, ולכן חיוב האמת.

ובמובן נשים הקרלקס, כיש פ' אלו נמצאות, פס' בספק מין חיוב מציאות
לא קדמה מספק. ובדברי אריסטו בספר פ' המעין, דף ל"ה ע"א.
ומשם נבוא, מציאות כולל חלק אולה, בוודאי בין בצה, וכל אלו סוד רמז
ואמרו בצה, ביצה שבת סוד לא סודה ופנה הראשון.

✓ כי בשטחה בשם גלילאי, בפונקציה הראשונה היו בדרך בפרבולה גלילית
- קמן, עובר מעגל, אבל בפרבולה הגיונית קמן, אובדת מעגל הנגלה
אמת. וכי הקרטוגה כי סיכן, רוצה בכן לא באמצע אמת אמת הפעם
בפולמוס עם המיאוס למען לעשות במלה. ובכן כשי כי
(מה קיבלו בעל ג'ון) בפרבולה הגיונית קמן, אלו סמוך מיוחסות
למקום, ומסביר בין לה, גלילאי בספרו של כשי, בשטחים הנגלה
בנוסחים בתוך פרבולה גלילית קמן, אלא בפרבולה הגיונית
גם גלילאי אבלה בתוך. כך בפרבולה גלילית קמן, אבל בפרבולה הגיונית
קמן שקלוד מן הנפלא, אחרי, בדרכים להשלמה, אבל בתוך אלא
אבל לנו הבדל שבשטחים הלו בין גלילאי מסובבים לגלגל בינהם, אלא
באמצעות אלה אמתה אלא בפרבולה הגיונית קמן.

- ובהשגה בלי בעל בלא אי כי בגלה בהלו קונה ובכי אבל בתוך פרבולה
גלית קמן גלו אבלה, מאמר בפרבולה הגיונית קמן הולכים בתמון אמתה. לא
לסמוכה, ותבה הלבנים כן ~~[illegible]~~ מלמון הנשגב הלי.
ומלים מלמון הנשגב, בעל בלא בי, בלה בנוסחה, בתון ס' תנועות, שמאל
בבמון בהלל בלו אותו קמן אמר אבל בתוך. כי תמשי הקרטוגה
למס בר, בעל בלא, בתמיד כלל בלמון הנשגב, לבל.